

Poděkování zakladateli SOŠT a pár pocitů staronového radioamatéra

Radioamatérem jsem se stal v září 1985, kdy jsem složil zkoušku radiooperátora třídy C a svá první spojení jsem navazoval pod dohledem sympatických hamů Luboše OK1JLC, Ládi OK1JAM a dalších v rámci liberecké kolektivky OK1KAM. Později jsem získal vlastní značku OK1XLL a celkem aktivně jsem pracoval hlavně z kopců Jizerských hor. Moje aktivita však dostávala trhliny, neboť kromě rodiny a malých dětí jsem měl také sportovní povinnosti, protože jsem se vrcholově věnoval horolezectví. Když jsem si v roce 1992 založil vlastní docela velkou firmu, tak už bylo jasné, že se vysílání věnovat nemůžu. Na pásmech jsem se občas objevil, ale v roce 1994 jsem kamarádům oznámil, že se tomuto nádhernému koníčku budu věnovat až v seniorském věku. Na jejich protiargumenty jsem jednoznačně odpovídal tak, že si na mě ještě vzpomenou, až se dožijí důchodu a zjistí, že mají dost času, ale bude jim chybět motivace. Dnes se skromně domnívám, že má slova byla prorocky docela přesná.

Vím, že můj příběh není ojedinělý, a že se relativně dost lidí k ham sportu vrací. Když mě v roce 2016 kamarád z Ostravy vyprávěl, že se zrovna stal radioamatérem, nastartoval ve mně obrovskou touhu se vrátit také. Na ČTÚ jsem zjistil, že se v archivu ČRK našly protokoly mých zkoušek a není tedy problém si požádat o vystavení oprávnění. Dokonce i moje značka OK1XLL je volná! Vše dostalo rychlý spád a já jsem se v dubnu 2016 stal opět řádným a oficiálním radioamatérem, dokonce s původní značkou. Co dál? Od skončení aktivní činnosti uběhlo 22 roků, během kterých se společnost radikálně změnila. Bohužel někteří z členů naší kolektivky již nežijí, navíc jsem se odstěhoval do Jablonce, kde nikoho neznám. Ale je jiná doba. Přes internet sháním kontakty, databáze jsou plné jmen, ale nikdo mi na dotazy neodpovídá. Koupil jsem si kvalitní rádia, dům jsem ověsil anténami a dychtivě ladím na svém oblíbeném dvoumetru. Nikde nikdo, a když už někoho slyším a zavolám na něho, tak se stanice odmlčí. Časem zjišťuji, že operátorů je ještě relativně dost, ale vytvořili různé kroužky a uskupení, nebo individuálně poslouchají za bukem. V lepším případě jsou ochotni se bavit o včerejším počasí, nemocech a domácích mazlíčcích. Docela nemile mě překvapuje, kolik hrubostí a dokonce

vulgarity lze na pásmech zaslechnout. Tolik jsem se těšil a teď tohle. Naštěstí se mi ozývá Jirka OK1IO, předseda kolektivky OK1KEP. Nabízí mi veškerou pomoc a skutečně mi i pomáhá. V červnu jsem do KEPU přijat a časem jsem to dotáhl na vedoucího operátora. Ale to je jiná kapitola.

Moje FT 991 umí strašně moc a já se rád učím. Po zjištění, že VKV a UKV jsou báječná pásma spíše pro závody a kamarádké klábosení, se rozhoduji pro činnost na KV. Nejdříve si sice odskočím na 6 m, ale již zakrátko jsem hlavně na 7 MHz provozem SSB. Navazuji báječná QSO a jsem šťastný za každou zemi. Jsem již definitivně zpátky mezi hamy.

Telegrafii jsem kdysi pokoušel, ale okolo 60 CPM bylo moje maximum. Dnes by se mi líbilo, kdybych ji uměl alespoň na nižším průměru. Kupodivu si pamatuji hodně Q-kódů i zkratk, a tak se občas do nějakého CW provozu snažím zaposlouchat. A pak přichází den D. Milan OK1JMS pořádá setkání radioamatérů z Liberce a širokého okolí a já tam samozřejmě nemůžu chybět. K obrovské radosti se po téměř čtvrtstoletí setkávám s celou řadou známých tváří. A úplně nejvíc mě těší setkání s Milanem OK1IF. Hned probíráme moji mnohaletou odluku, s otevřenou pusou poslouchám Milana a jeho kolegy a je mi jasné, že tento chlap je můj anděl strážný. Milan samozřejmě ihned poznal, že já jsem naopak nováček, který má určitý, zatím neznámý, potenciál se stát telegrafistou. Zve mě tedy na slavnou Beer Party, o které jsem již slyšel. Hned následující úterý sedím mezi jejími účastníky, kde mě navíc mile překvapila účast Karla OK1JRU, kolegy z mé původní a dnes již zaniklé kolektivky OK1KAM.

Milan je na mě samozřejmě připravený. Přes Rozkmita mi hraje několik sérií značek a zřejmě usuzuje, že se na učení nevykašlu. Proto prakticky ihned také zakládá Střední odbornou školu telegrafní, jmenuje profesorský sbor a mě slavnostně přijímá jako prvního žáka. Nemá to však se mnou snadné. Dodnes jsem předsedou několika organizací od Horské služby přes potápění, jeskyňářinu až k horolezectví, mám svoji kapelu a spoustu dalších aktivit. Nemůžu vše ze dne na den pověsit na hřebík, ale na druhou stranu nechci Milana a celou jeho partu zklamat. Postupně se tedy snažím „transformovat.“ Chodím poctivě na schůzky, kde se vždy něco dozvím nejen z techniky, ve které jsem absolutní outsider, ale i z provozu. Účastním se závodů, kde občas ostatním závodníkům trochu zamotám hlavu, jezdím na výlety na SOTY a denně

z domova vysílám na CW. Teď v době karantény mi naše schůzky strašně chybí, ale jsme stejně několikrát denně ve spojení. Staví se radia nebo třeba tunery, každý den je CW sked, mezitím já něco zkouším a ostatní mi na dálku radí či trpělivě čekají, kdy se objevím na dohodnutém kmitočtu. V loňském roce jsem k vysílání přivedl i syna Martina, který například v MOON Contestu obsadil na konci roku konečné 2. místo v kategorii 70 cm. I jemu se Milan a ostatní kolegové naplno věnují od první chvíle, kdy jsem ho přivedl.

Velmi často se nad svojí situací i nad stavem v současném prostředí v ham sportu zamýšlím. Nelíbí se mi uzavřenost, nekomunikativnost a odtažitost řady amatérů. Někdy přemýšlím, proč když v závodě vysílám rychlostí 20 WPM, mi někdo dává report rychlostí 30 WPM a druhý zpomalí na mých 20. Víím, mají to tak nastavené, ale přece vědí, že jsem bažant. Už kvůli značce to lehce poznají a mohli by pro mě něco udělat. Mrzí mě, když opravím anténu na 2 m a pak půl hodiny volám na všechny strany s prosbou o posouzení kvality mého vysílání. Úplně mimo jsem, když přestanu volat a během mžiku si na stejném kmitočtu začínají povídat dvě stanice, které čekaly až „vypadnu.“ A tak by se dalo pokračovat. Naštěstí já mám svého anděla strážného.

Dnes se vidím jako mírně pokročilý radioamatér, víím toho dost o provozu a závodění, mám technickou podporu, mám řadu rádců a dokonce i nových známých z akcí, na které jsem zván. A to vše díky Milanovi, OK1IF. Tento chlapík radioamatérství věnoval celý život, dokázal téměř vše, co se dokázat dá, neváhá pomoci a poradit, stále něco vymýšlí a organizuje a hlavně vás dokáže nadchnout pro poznávání nových věcí a dosahování nových cílů. Jeho snahu o maximální výsledky s co nejmenšími výkony lze bez sebemenší špetky sentimentu označit jako ušlechtilou. Osobně si na něm velmi cením i toho, že vám do očí dokáže říct, co si myslí. A vážím si toho i v případě, kdy se domnívám, že mi trochu křivdí. Milane, děkuji za vše, co pro nás bažanty děláš a hlavně za to, že díky neutuchajícímu entuziasmu dokážeš i ostatní přivést k zamyšlení, co chtějí, jak to chtějí udělat a proč to dosud neudělali. S dovolením poděkuji za báječnou spolupráci i Pepovi OK1USP, Péťovi OK1FHG, Karlovi OK1JRU, Jardovi OK1FFF, Rudovi OK1FFi a dalším, s nimiž mě každé setkání velmi těší.

Libor Čech OK1DU a OK1XLL, žák 2. ročníku SOŠT Liberec